

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΩΝ
ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Αισχύλος

Πέρσαι [απόσπασμα]

Μετάφραση: Χ. Αναστασιάδης

Αποθήκη των ωφέλιμων γνώσεων, Σμύρνη,

τμ. 6, τχ. 65 (Μάιος 1842), σ. 71- 72

Ἄγγελος.

Ἦ δέσποινα, τὸν ὄλεθρον αὐτῶν μας τῶν πολέμων
 Κατέσκηψεν ἐπιφανείς ἀνόσιός τις δαίμων·
 Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀνὴρ τις Ἀθηναῖος
 Ἐλθὼν αὐτὰ ἐνώπιον λαλεῖ τοῦ βασιλέως· —
 «Βασιλεῦ! ἄμα τῆς νυκτὸς ἡ ἐβενόχρους πτέρυξ
 Εἰς τῶν βουνῶν τὰς κορυφὰς ἐπιχυθῆ τὰς πέριξ,
 Οἱ Ἕλληνες δὲν μένουσι· τὰ ταχυπόρα πλοῖα
 Τὴν στρατιὰν θὰ σώσωσιν αὐτῶν ἐν εὐκολίᾳ·
 Καὶ ἄλλος ἄλλοσε φυγὼν διὰ δρασμοῦ κρυφίου,
 Διατηρεῖ γαλήνιον τὸ φῶς τοῦ λοιποῦ βίου.»
 Εἰς τοῦ ἀνδρὸς τὴν δολερὰν ψυχὴν μὴ ἐμβατεύσας,
 Ἄλλ' οὔτε τῆς Νεμέσεως τὴν στάθμην ἀνιχνεύσας,
 Εἰς τοὺς ναυάρχους πρόσταγμα ὁ ἀναξ εὐθὺς λέγει·—
 «Ἄμα τοῦ Φοίβου ἡ λαμπὰς παύση τὴν γῆν νὰ φλέγη,
 Καὶ τοὺς αἰθέρας τῆς νυκτὸς ὁ πέπλος ἀμαυρώσῃ,
 Ἄπασ' αἱ ναῦς εἰς τρεῖς σειρὰς εὐθείας νὰ ταχθῶσι·
 Καὶ ἄλλαι μὲν περάσματα καὶ ἐκπλους ἄς φυλάττουν,
 Ἄλλαι δὲ τὴν τοῦ Αἰάντος πατρίδ' ἄς ἀποφράττουν·
 Τρέμετε, ἂν οἱ Ἕλληνες τὴν νύκτα δραπετεύσουσιν,
 Καὶ τὸν κοινόν των ὄλεθρον νὰ φύγουν ἐπισπεύσουσιν·
 Αἱ κεφαλαί σας, μάθετε, θενὰ πληρώσουσιν τοῦτο.»
 Ὁ βασιλεὺς εἰς ἕξαφιν θυμοῦ ἐλάλει οὕτω·
 Τὰς ἀποφάσεις τῶν θεῶν νὰ μάθῃ δὲν ἠγρύπνει·
 Ἐκαστος τότε μὲ ψυχὴν πειθήνιον ἐδείπνει·
 Ὁ ναύτης περὶ τὸν σκαλμὸν ἐφήρμωτε τὴν κώπην·
 Ὅτ' ἔδυσεν ὁ ἥλιος, καὶ τῆς νυκτὸς κατόπιν
 Τὸ σκότος ἐπεχύνετο, τὰς τάξεις των οἱ πάντες·
 Προθύμως κατελάμβανον τὰ πλοῖα ἀναβάντες.
 Οἱ ναυάρχοι προστάττουσι τὸν πλοῦν των ἐπομένους,
 Καὶ πλέουν ὅπου ἕκαστος ἐστάλη ὠρισμένος·
 Καὶ οὕτω διαπλέοντες τὸ πᾶν περιζωνοῦν,
 Καὶ τὸν ναυάτην ὁμιλον παντόθεν περικλείουν·
 Ἡ νύξ ἐχώρει· ὁ στρατὸς ἐσίγα τῶν Ἑλλήνων·
 Κρυπτὴ δὲν ἠτοιμάζετο φυγὴ τις ὑπ' ἐκείνων·
 Ἄλλ' ἄμα ἡ ῥοδόστεπτος Ἡὼς, ὡς νέα κόρη,
 Ἐπέχυσε τὸ λυκαυγὲς ἐπὶ τὰ πέριξ ὄρη,
 Καὶ μέλος ἐναρμόνιον τὰ ὄτα μας προσβάλλει·
 Τὸν ὄρθιον μελωδικῶς παιᾶνα ἀντελάλει
 Τῆς Σαλαμῖνος ἡ Ἡχώ. Οἱ Πέρσαι τὴν ἀπάτην
 Γνωρίσαντες ἐβρίβησαν εἰς λύπην βαρυτάτην·
 Ὁ πρωῖνός παιᾶν φυγὴν Ἑλλήνων δὲν μηνύει,
 Ἄλλὰ τῆς μάχης ἀνοικτὸν τὸ στάδιον δεικνύει·
 Ἡ σάλπιγξ ἐνθουσιασμὸν καὶ θάρβος πέριξ χύνει·
 Τοῦ στρατιώτου τὴν ψυχὴν εἰς δόξαν παροτρύνει·
 Τὸ κῆμ' ἀπὸ κελεύσματος μυρία κῶπαι σγίχζουν,
 Κ' ὑπ' ὄφιν μας αἱ πᾶσαι των τριήρεις ἀρμενίζουν·
 Τὸ κέρας των τὸ δεξιὸν εὐτάκτως προηγείτο,
 Καὶ πᾶς ὁ στολοῦς ὕστερον κατόπιν ἐκινεῖτο.
 Ἄμοιβαδὸν ἐχύνοντο εἰς τοὺς ἀέρας ἤχοι,
 Καὶ ταῦτα ἕκαστος ἡμῶν ἀκούων ἀνησύχει·—

Η ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου
 Οἱ Πέρσαι.]

Ἄτοσσα, Χορὸς, Ἄγγελος.

Ἄτοσσα.

Λοιπὸν οἱ θεοὶ σώζουσι τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος;

Ἄγγελος.

Ναί, σώζεται ἀπόρθητος ὑπὸ ἀνδρῶν ὁμάδος·
 Τὰ θερμὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν στεβρὸς προμαχῶν εἶναι.

Ἄτοσσα.

Εἰπέ μοι πόθεν ἤρχισαν τῆς μάχης αἱ ὀδύνη·
 Τῶν Ἀθηναίων ὤρμησαν τὸ πρῶτον αἱ τριήρεις,
 Ἡ δ' οὐδὲ μου πρὸς τὰς ναῦς τὰς τόσας, θάρβους πλήρης;

Ἄλλ' ὦ παῖδες λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων προγόνων
 Εἰς τὴν πάλιν καθεῖς ἄς προβαῖνη!
 Τὴν πατρίδ' ἀνυφοῦτε εἰς τῆς δόξης τὸν θρόνον!
 Ἀπὸ σᾶς τὴν ζωὴν πᾶς προσμένει·
 Τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν τῶν πατρῶων λυτροῦτε!

Τῶν προγόνων ἡ κόνις παντοῦ βεβηλοῦται·

Ὁ τῶν ὄλων ἀγῶν προσημαίνει.

Αὐτὰ κ' οἱ στρατιῶταί μας διὰ Περσίδος γλώσσης
Ἀπῆντων, καὶ μετὰ ψυχῆς ὑρμούν ἐνθουσιώσης·
Καὶ ναῦς τὸ χαλκοῦν ἔμβολον νεὸς τινος προσβάλλει·
Ἐκ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκὴ ἐγείρεται μεγάλη·
Ναῦς τις τὰ κόρυμβα νεὸς Φοινίσσης ἀποθραύει,
Καὶ ἄλλη ἄλλης ἐχθρικῆς τριήρους στέρνα ψαύει.
Καὶ πρῶτον μὲν τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ τὸ ρεῦμ' ἀντεῖχε·
Ἄλλ' ὅτε πάντας τὸ στενὸν παράλιον συνεῖχε,
Καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀρωγῇ ταχεῖα ἠδυνάτει,
Καταστροφὴ αὐτόματος τῶν πλοίων ἐπεκράτει·
Τὰ σκάφη συγκρουόμενα ὑφ' ἑαυτῶν ἐθλῶντο·
Αἱ νῆες αἱ Ἑλληνικαὶ ἐντέχνως ἐξωρμῶντο,
Καὶ πανταχοῦ καταστροφὴν ἐπέφερον· τὰ σκάφη
Ἵπτιάζον μὲ τὸν στρατὸν, ὅς καὶ συγκατεστράφη·
Ἡ θάλασσα ἐκρύπτετο ὑπὸ τῶν ναυαγίων·
Αἱ ὕφαλοι καὶ αἱ ἀχταὶ ἐπλήθυσον μυρίων
Πτωμάτων, καὶ οἱ βάρβαροι ἀτάκτως, τρομαλέως
Ἐπὶ τὰς ναῦς ἐρρίπτοντο καὶ ἔφευγον ταχέως·
Ἀπηλπισμένον στρέφοντες εἰς τὰ ὀπίσω βῆμα
Μὲ θραύσματα διέσχιζον κωπῶν τὸ λευκὸν κῦμα,
Καὶ ἐσκορπίζοντο παντοῦ ὡς ἄγρα δειλῶν θύννων.
Ἀντήχουν τὰ παράλια ὀλοφυρμὸν καὶ θρῆνον,
Ἔως τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκάλυψε τὰ πάντα·
Ἄλλ' ὅμως διηγούμενον τὰ θλιβερά συμβάντα
Ἡμέραι δέκα δὲν μ' ἀρκοῦν τὸ πᾶν νὰ ἱστορήσω,
Καὶ τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος πρὸς σέ νὰ παραστήσω.
Περὶ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν αὐτὸ προσθέτω μόνον·
Ἡμέρα μία οὐδαμοῦ δὲν εἶδε τόσον φόνον.

X. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ.